

U samom načinu postavljanja osnovnog Gadamerovog pitanja - kako *jeste* razumevanje - vidi se paralelizam sa Aristotelovom praktičkom filozofijom: ethos je *arche*, “ono ‘što jest’ iz čega treba da proistekne svako praktičko-filozofsko razjašnjenje”. Hermeneutika koju Gadamer nastoji da izgradi, nazivajući je filozofskom, nije nova metoda interpretacije ili tumačenja, već ona samo opisuje to što se uvek dešava, a naročito tamo gde tumačenje uverava i uspeva. Ne radi se o tehničkom nauku kome bi cilj bio da uspostavi pravila tumačenja, odnosno, da kaže kakvo bi razumevanje moralo biti. “Moramo uvažiti ono što jeste, pa tako ne možemo ni promeniti činjenicu da su u našem razumevanju na delu neiskazive pretpostavke... Razumevanje je upravo više od veštine nekog umeća. Ono je uvek i sticanje jednog proširenog i produbljenog samorazumevanja. A to znači: hermeneutika je filozofija i kao filozofija – praktička filozofija.”

Razumevanje je praksa, ne tehnika, ono nije prosto primenjivanje pravila ili metode, koje su podložne kontroli, već se sastoji pre svega u sposobnosti da se izabere pravi cilj, scopus na temelju koga moguće dati tekst interpretirati, ili biti sposoban “uhvatiti” misao onoga što drugi želi da kaže, odnosno što želi da razumemo, takođe i scopus onoga drugog, kada želi da nam priđe. Ako je to tako tada ne postoji nikakva doktrina koja je stavljena na raspolaganje hermeneutičkom iskustvu, već se radi o kompetentnosti, u smislu „moći nešto uraditi“, biti sposoban ostvariti kontakt sa drugim. Hermeneutička praksa sastoji se u umeću razumevanja, kao što se retorika sastoji u umeću ubeđivanja (nije reč o pukoj veštini). U oba slučaja radi se o umeću koje se može naučiti, *Kunstlehre*, ali, kao što važi i za jezičku kompetentnost, to je posedovanje pravila koja se primenjuju spontano; u primeni pravila na razumevanje drugosti one ne stoje niti mogu stajati pod kontrolom prave primene pravila određenog metoda kao što je